

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 maja 2021 r.,
sprawy **I. T.**
oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w R.
z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **zwolnić skazanego I. T. od kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. D., Kancelaria Adwokacka w R. , kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji w charakterze obrońcy z urzędu skazanego I. T..**

UZASADNIENIE

I. T. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 16 czerwca 2000 r. w K. gm. P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobie W.P. w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się

akcesoriami policyjnymi, w tym samochodem V.(...) przerobionym na radiowóz policyjny, pod pozorem przeprowadzenia kontroli drogowej zatrzymali kierowany przez W.P. ciągnik siodłowy D. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), posługując się bronią palną i skuwając kajdankami wywieźli W.P. z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicy m. Z., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki D. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) na szkodę J.G. wraz z ładunkiem 21 400 kg kawy J. na szkodę firmy R. o łącznej wartości co najmniej 130 000 zł, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2. w dniu 31 lipca/1 sierpnia 2000 r. w K. na trasie nr (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobach H. W. i P.J. w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji i posługując się akcesoriami policyjnymi, w tym samochodzie przerobionego na radiowóz policyjny, pod pozorem przeprowadzenia kontroli drogowej zatrzymali kierowane przez H. W. ciągnik siodłowy marki M. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) i przez P. J. ciągnik siodłowy marki M. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...), a następnie posługując się strzelbą typu „pompka” i używając przemocy w postaci wyciągnięcia H. W. siłą z kabiny, skucie H. W. i P.J. kajdankami, wywieźli ich z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicy miejscowości P., a następnie zabrali w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...), ciągnik siodłowy marki M. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) wraz z ładunkiem papierosów o łącznej wartości ok. 898 040 zł na szkodę firmy C. oraz portfele z pieniędzmi, dokumentami i rzeczami osobistymi na szkodę H.W. i P. J., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
3. w dniu 27 lutego 2002 r. na trasie (...) w okolicy miejscowości T. gmina B., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, podając się za funkcjonariuszy Policji, dokonali rozboju na osobach T.L. i A.B. w ten sposób, że używając samochodu F. (...) jako radiowozu i posługując się bronią palną pod pozorem kontroli policyjnej zatrzymali T.L. i A. B. jadących

samochodem V. (...) o nr rej. (...) z Z. w kierunku W., skrępowali ich i grożąc użyciem broni palnej, zabójstwem zażądali ujawnienia miejsca ukrycia złota w pojeździe, bijąc ich przy tym rękoma, nogami i metalowymi przedmiotami w wyniku czego T. L. doznał stłuczenia głowy w okolicy skroniowej prawej, a A. B. stłuczenia głowy, klatki piersiowej i brzucha, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia wyroby ze złota w postaci łańcuszków o łącznej wadze nie mniej niż 0,5 kg i nie więcej niż 1 kg o nieustalonej wartości, pieniądze w kwocie 2850 USD, 110 Euro i 400 zł na szkodę T.L. oraz 500 Euro i 500 USD na szkodę A.B., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. w dniu 14 marca 2002 r. na trasie (...) w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, podając się za funkcjonariuszy Policji, dokonali rozboju na osobie C.G. w ten sposób, że pod pozorem kontroli policyjnej zatrzymali kierowany przez niego samochód H. (...) o nr rej. (...), a następnie gdy wszedł do samochodu F. (...) użyli wobec niego przemocy w postaci przytrzymania go rękoma i docięnięcia do siedzenia, założenia na ręce kajdanek, uderzeń pięścią w głowę, plecy i udo, a następnie wywieźli z miejsca dokonania rozboju do lasu w okolicy miejscowości S. k. T. i pozbawili go wolności na okres ok. 2 godzin przetrzymując w bagażniku F. (...), w trakcie których grożąc mu pozbawieniem życia, używając przemocy w postaci uderzeń pięścią po głowie i posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci siekiery w celu podania przez pokrzywdzonego kodów PIN do kart bankomatowych, a następnie po ich uzyskaniu zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 5000 zł wypłacone podczas 3 transakcji przy użyciu karty Banku (...), 3 karty bankomatowe (...)Banku, pieniądze w kwocie 800 zł, 140 Euro, telefon komórkowy N. (...) oraz dokumenty w postaci paszportu, dowodu osobistego, dowodu rejestracyjnego na dane C.G., dokumenty ubezpieczenia samochodu, kartę ubezpieczenia zdrowotnego f-my B., kartę tankowania f-my R. oraz samochód H. (...) o nr rej. (...) wraz ze znajdującymi się tam rzeczami o ogólnej wartości 210 000 zł na szkodę T. Sp. z o.o., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z

art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5. w dniu 2 lipca 2002 r. na drodze (...) w miejscowości M., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, po umyślnym spowodowaniu kolizji z samochodem marki A. (...) nr rej. (...) doprowadzili kierującą A. T. do zatrzymania się, a następnie wykorzystując fakt pozostawienia przez kierującą kluczyka w stacyjce pojazdu oraz jej chwilową nieuwagę zabrali w celu przywłaszczenia w/w samochód, dokumenty, rzeczy i pieniądze na szkodę A. T. i B. D. o łącznej wartości strat w wysokości 356 453 zł, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
6. w dniu 26 czerwca 2003 r. w m. Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobie K. G. w ten sposób, że po uderzeniu innym samochodem w tył samochodu R. (...) nr rej. (...) oraz dawaniu sygnałów świetlnych doprowadzili kierującego K.G. do zatrzymania, a następnie po opuszczeniu przez w/wym. pojazdu uderzyli go w twarz, przewrócili na pobocze drogi, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia samochód R. (...) nr rej. (...) o wartości 80 000 zł oraz rzeczy osobiste w postaci kurtki, marynarki, telefonu komórkowego m-ki N. (...) nr IMEI (...), portfela z dowodem osobistym, prawem jazdy i kartami kredytowymi; o łącznej wartości strat 81 300 zł na szkodę K.G., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
7. w dniu 9 czerwca 2003 r. w H. Ż. na trasie nr (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobach B. B. i Z.W. w ten sposób, że w ten sposób, że po oddaniu strzału z pistoletu pneumatycznego zasilanego nabojem Co2 na śrut w jadący samochód T. (...) o nr rej. (...) doprowadzili kierującego Z.W. do zatrzymania, a następnie po opuszczeniu przez Z.W. pojazdu okazując mu w/w pistolet polecili mu, aby położył się na ziemi i wyciągając z pojazdu B.B. zabrali w celu przywłaszczenia samochód T. (...) o nr rej. (...) o wartości 208 000 zł na

- szkodę E. SA w W. oraz torebki z zawartości 200 zł, trzech kart Banku (...), (...)Bank, P. SA, karty M. (...), karty S. (...), biżuterii w postaci złotych kolczyków, z brylancikami, pierścionka złotego z brylantami, wisiorka złotego z szafirem i brylantami na łańcuszku, dowodu osobistego i legitymacji poselskiej na dane B. B., telefonu komórkowego N. o łącznej wartości strat 30 000 zł na szkodę B. B., torby płóciennej z zawartością ładowarki telefonu komórkowego, pióra P. o łącznej wartości 400 zł na szkodę Z.W., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
8. w dniu 29 czerwca 2003 r. w m. U., działając wspólnie i w porozumieniu ustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobie R.K. w ten sposób, że po uderzeniu nieustalonym przedmiotem w tył samochodu V. (...) o nr rej. (...) oraz dawaniu sygnałów dźwiękowych doprowadzili kierującego R. K. do zatrzymania, a następnie po opuszczeniu przez w/wym. pojazdu przewrócili na pobocze drogi i przydusili do ziemi, a następnie po wydaniu kluczyków przez pokrzywdzonego zabrali w celu przywłaszczenia samochód V. (...) o nr rej. (...) zawierający rzeczy pokrzywdzonego na łączną sumę strat 120 000 zł na szkodę R. K., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
9. w dniu 1 lipca 2003 r. w P. na ulicy (...), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobie M. H. w ten sposób, że po uderzeniu kamieniem w jadący samochód M. (...) o nr rej. (...) nr VIN (...) doprowadzili kierującego M. H. do zatrzymania, a następnie po opuszczeniu przez niego pojazdu używając wobec M.H. przemocy w postaci przewrócenia go na ziemię, grożąc pozbawieniem życia zmusili do podania kodu uruchamiającego pojazd i zabrali w celu przywłaszczenia m-ki M. nr rej. (...) o wartości 224.548 zł wraz z dowodem rejestracyjnym, prawem jazdy, paszportem nr (...) wydanym przez miasto L., kartami kredytowymi V. (...) Bank, A. (...), kartę E. (...) Bank, komputera osobistego firmy D.nr(...)wartości 15 000 zł, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

10. w dniu 26 listopada 2003 r. za miejscowością K. na drodze nr (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobie M. Z. w ten sposób, że po uderzeniu innym samochodem w tył samochodu T. (...) o nr rej. (...) doprowadzili kierującą M. Z. do zatrzymania, a następnie po opuszczeniu przez w/wym. pojazdu przewrócili ją na pobocze drogi, wyrwali jej z ręki kluczyki i zabrali w celu przywłaszczenia samochód T. (...) o nr rej. (...) wraz z jego zawartością: dokumentów do samochodu T. (...) o nr rej. (...) w postaci karty pojazdu nr blankietu (...), dowodu rejestracyjnego nr blankietu (...); prawa jazdy na dane M. Z. nr (...) i dowodu osobistego na dane M. Z. nr (...); telefonu komórkowego m-ki S. (...) IMEI (...) z kartą SIM; odtwarzacza CD K. nr (...); dokumentów firmowych wraz z pieczętkami, kluczy od domu i firmy; pieniędzy w kwocie 5.000 zł; karta (...) E.; dwóch kart (...) C.; karty (...) C., karty B. (...); przy czym spowodowali straty o łącznej wartości 120.000 zł na szkodę M. Z., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
11. w dniu 1 grudnia 2003 r. na trasie (...) w m. K. gm. T., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, dokonali rozboju na osobie W.D. w ten sposób, że po uderzeniu kamieniem w jadący samochód T. (...) o nr rej. (...) i dawaniu sygnałów świetlnych oraz dźwiękowych z prowadzonego przez siebie pojazdu doprowadzili kierującego W.D. do zatrzymania, a następnie po opuszczeniu przez w/w pojazdu używając wobec niego przemocy w postaci przewrócenia na ziemię i bicia pięściami, kopania po całym ciele, zabrali w celu przywłaszczenia samochód T. (...) o nr rej. (...) o wartości 110 000 zł wraz z dowodem osobistym, dowodem rejestracyjnym, prawem jazdy polisą, kartami bankowymi, odzieżą osobistą, pieniędzmi i innymi przedmiotami o łącznej wartości 5000 zł, powodując również u W. D. rozstrój zdrowia na okres przekraczający 7 dni, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 27 września 2019 r., w sprawie II K (...), Sąd Okręgowy w

R.:

1. uznał oskarżonego I. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 1 a/o z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 16.06.2000 r. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawki dziennej;
2. uznał oskarżonego I.T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 2 a/o z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 01.08.2000 r. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawki dziennej;
3. uznał oskarżonego I. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 3 a/o z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 27.02.2002 r. i za to na podstawie art. art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawki dziennej;
4. uznał oskarżonego I. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 4 a/o z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 14.03.2002 r. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i 50

stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawkiiennej;

1. uznał oskarżonego I. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 5 a/o z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 02.07.2002 r. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawkiiennej;
2. uznał oskarżonego I. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 6 a/o z tym ustaleniem, iż zaboru samochodu marki R. (...) dokonali na szkodę A. Sp. z o.o. w W. i czyn ten zakwalifikował z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 26.06.2003 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawkiiennej;
3. uznał oskarżonego I. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 7 a/o z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 09.06.2003 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawkiiennej;
1. uznał oskarżonego I. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 8 a/o z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1

k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 29.06.2003 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawki dziennej;

2. uznał oskarżonego I.T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 9 a/o z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 01.07.2003 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawki dziennej;
1. uznał oskarżonego I.T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 10 a/o z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 26.11.2003 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawki dziennej;
1. uznał oskarżonego I.T. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. 11 a/o z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 01.12.2003 r. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2, 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 złotych dla jednej stawki dziennej;

2. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego I.T. kary pozbawienia wolności i grzywny i orzeka karę łączną 8 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu równowartości 100 stawek dziennych dla jednej stawki;
3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu I. T. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 04.07.2019 r. godz. 12:10 do 27.09.2019 r.;
4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego I. T. na rzecz pokrzywdzonego W.D. 41 000 zł tytułem naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwem;
5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego I. T. na rzecz pokrzywdzonego A. Sp. z o.o. w W. kwotę 20 194 zł tytułem częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Sąd orzekł również o kosztach postępowania.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę I.T., jak również przez prokuratora i pełnomocnika pokrzywdzonego W. D.

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2020 r., II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego I.T. na rzecz pokrzywdzonego W. D. nadto 3000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku przestępstwa opisanego w pkt XI. W pozostałej części Sąd utrzymał wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca I. T., który zaskarżył go w całości i zarzucił mu następujące rażące naruszenia prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na jego treść:

1. rażącą obrazę art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia prawidłowej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy wyroku Sądu meriti, mimo że był on oczywiście niesprawiedliwy jako wydany z naruszeniem art. 366 § 1 k.p.k. bez wyjaśnienia istotnych okoliczności dotyczących przypisania oskarżonemu I. T. przestępnego zachowania, tj. rozboju na osobie W. D. (z dnia 1 grudnia 2003 roku w K.) wbrew wyrokowi Sądu Rejonowego w W. IV

Wydziału Karnego z dnia 10 maja 2010 roku, o sygn. IV K (...) na podstawie którego za niniejszy czyn został skazany P.S. (który miał go dokonać wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, a nie jak uznał Sąd Apelacyjny w konfiguracji wieloosobowej), którego rozpoznał pokrzywdzony W. D., a którego udział w zdarzeniu zanegował świadek koronny M. P. (do czego w zupełności pomimo zarzutów apelacyjnych nie odniósł się Sąd Apelacyjny w (...)) - co jednoznacznie wskazuje, iż kontrola instancyjna w niniejszym postępowaniu nie została przeprowadzona w prawidłowy sposób, a jedynie sprowadzała się do wadliwego sanowania stanowiska Sądu Okręgowego;

1. rażąca obrazę art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia prawidłowej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy wyroku Sądu meriti, mimo że był on oczywiście niesprawiedliwy jako wydany z naruszeniem art. 366 § 1 k.p.k. bez wyjaśnienia istotnych okoliczności dotyczących przypisania oskarżonemu przestępnego zachowania, tj. *czynów kradzieży w dniu 12 lipca 2002 roku w M. na osobach A.T. oraz B.D. oraz rozboju z dnia 9 czerwca 2002 roku w H. na osobie B.B. oraz Z.W. podczas gdy w niniejszym czasookresie - wedle prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. XVIII Wydziału Karnego, o sygn. akt XVIII K (...) oskarżony nie był zdolny do jego popełnienia, (gdyż wedle powyżej wskazanego orzeczenia czyn na szkodę I. T. miał miejsce w przedziale czasowym od maja 2002 roku do października 2002 roku na skutek którego przez trzy miesiące leczył obrażenia spowodowane zadaniem mu kilku ciosów nożem)*, co stanowiło rażący brak wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności sprawy, zwłaszcza iż zestawienie treści obu wyroków (opisów czynu) wskazuje na wadliwość wyroku Sądu I instancji zaaprobowanego przez Sąd Apelacyjny w (...);
2. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaaprobowanie w toku kontroli instancyjnej, dokonanej przez Sąd I instancji, oczywiście błędnej, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania oceny dowodów, a nadto w sposób arbitralny, ogólnikowy oraz bezkrytyczny przyjęcie za wiarygodne zeznań M. P., co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego przyjęcia, iż I. T. popełnił czyny przypisane mu przez Sąd Okręgowy w R. oraz wydania wyroku niesłusznie utrzymującego w mocy wyrok tegoż Sądu.

W związku z powyższymi zarzutami obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego

wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), a także utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w R. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, jak również o zasądzenie kosztów obrony z urzędu.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Tak tylko można ocenić podniesione w niej zarzuty.

Przed przystąpieniem do wykazania szczegółowych powodów tej oceny zauważyć należy – czego najwyraźniej nie dostrzega skarżący – że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia tego sądu o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. (art. 519 k.p.k.). Wniesienie kasacji nie inicjuje kolejnej kontroli odwoławczej, ani też takowej nie powiela. Służy ona bowiem do wyeliminowania z obrotu prawnego tylko takich prawomocnych orzeczeń, które są dotknięte bardzo poważnymi uchybieniami i przez to samo nie powinny w nim funkcjonować w demokratycznym państwie. Taka funkcja kasacji powoduje, że (z woli prawodawcy) jej podstawą obok bezwzględnych przyczyn odwoławczych wymienionych w art. 439 k.p.k. może być - równe im rangą - tylko „inne rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść (zaskarżonego) wyroku” (art. 523 § 1 k.p.k.). Wobec tego, że obrońca skazanego w kasacji podniósł zarzuty stanowiące ten drugi rodzaj zarzutów mogących stanowić jej podstawę, to jego powinnością (wynikającą z brzmienia art. 526 § 1 k.p.k.) było wykazanie obydwu wymaganych cech zgłaszanych w ramach zarzutów kasacji uchybień. To jest tego, że wydając zaskarżony wyrok Sąd odwoławczy nie tylko rażąco (a więc w sposób jednoznaczny, rzucający się w oczy, oczywisty, poważny) naruszył prawo, ale to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść jego orzeczenia.

Analiza treści zarzutów kasacji i ich uzasadnienia dokonana w kontekście tak treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego jak i treści apelacji obrońcy prowadzi do wniosku, że skarżący tego rodzaju uchybień, którymi miałby być dotknięty zaskarżony wyrok - nie wykazał. To wręcz determinowało uznanie tej kasacji za oczywiście bezzasadną. Tym

bardziej, że zgodnie z treścią art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Oznacza to, że wyłącznym prawem, ale i obowiązkiem tego Sądu jest tylko rozpoznanie zarzutów kasacji w takiej formule prawnej i opisie w jakim je przedstawiono.

Wskazanie konkretnych powodów takiego przekonania należy poprzedzić stwierdzeniem, że zupełnie bezzasadnie w podstawach prawnych dwóch pierwszych zarzutów kasacji skarżący przywołał – jako rażąco przez Sąd odwoławczy naruszony – przepis art. 440 k.p.k. Przepis ten wszak znajduje zastosowanie wówczas, jeżeli zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, a zatem, gdy dotknięte jest niepodniesionymi w zwykłym środku odwoławczym uchybieniami mieszczącymi się w każdej z tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile ich waga i charakter są takie, że czynią orzeczenie niesprawiedliwym, i to w stopniu rażącym. Tymczasem kwestie objęte treścią wspomnianych zarzutów kasacji były podstawą zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy (por. zarzut 2 pkt c i 4). Przez to samo Sąd odwoławczy nie mógł uchybić normie z art. 440 k.p.k., która wszak nakazuje takiemu Sądowi działanie z urzędu w przypadku dostrzeżenia niepodniesionych w środku odwoławczym uchybień, które sprawiają, że utrzymanie dotkniętego nimi orzeczenia Sądu I instancji byłoby rażąco niesprawiedliwe. W tej sytuacji do rozważenia – odnośnie dwóch pierwszych zarzutów kasacji – pozostała kwestia ich rozstrzygnięcia co do zgłoszonego, w ramach opisów tych zarzutów, rażącego naruszenia art. 433 § 1 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku.

W stwierdzonych in concreto okolicznościach o tego rodzaju sygnalizowanych w ramach tych zarzutów uchybieniach nie może być mowy.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, to powtórzyć wypada, iż zarzuty naruszenia art. 366 k.p.k. zostały podniesione w apelacji i Sąd II instancji odniósł się do okoliczności przywołanych w omawianym w tym miejscu zarzucie kasacji na s. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Stwierdził tam, że wydanie przez Sąd Rejonowy w W. wyroku skazującego inną osobę za dokonanie rozboju na W.D. nie stoi na przeszkodzie skazaniu za udział w tym czynie także I.T., gdyż z wydanego wcześniej wyroku wynika, że przestępstwo to zostało popełnione w konfiguracji wieloosobowej. Nie ma żadnej sprzeczności między tym stwierdzeniem, a opisem czynu jako popełnionego przez skazanego w nadmienionym wyroku „wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami”. Taka osobowa konfiguracja czynu może być określona mianem konfiguracji

wieloosobowej. W świetle tych oczywiście trafnych stwierdzeń brak jest podstaw do uznania słuszności tego zarzutu kasacji. Tym bardziej jest to niewątpliwe, gdy się uwzględni, iż Sąd II instancji odniósł się również do rzekomego zanegowania udziału w tym przestępstwie skazanego P. S. przez współoskarżonego M. P., którego wyjaśnienia stanowiły kluczowy dowód w toczącym się postępowaniu. Stwierdził, że ten wprowadził zanegował udział wspomnianego skazanego w popełnieniu przypisanego rozboju, o czym świadczyć mają wyjaśnienia tegoż M. P. na k. 4251 v., ale może to tylko podważać udział P.S. w tym to rozboju, a nie udział w nim skazanego I.T., co do którego depozycje M. P. były stanowcze. Mając zatem na uwadze tę okoliczność, jak również rozpoznanie P. S. przez pokrzywdzonego tym przestępstwem, Sąd II instancji nie tylko nie zaniechał przeprowadzenia kontroli odwoławczej, ale przeprowadził ją w prawidłowy sposób.

Do tego samego wniosku prowadzi ocena kolejnego zarzutu kasacyjnego. Sąd II instancji odniósł się do tożsamego zarzutu apelacyjnego na s. 6-7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Stwierdził tam, że doznane przez I.T. obrażenia (zranienie „nie wcześniej niż 20 maja 2002 r. i nie później niż 11 października 2002 r.” – k. 2942 - przez członków grupy przestępczej B., przy czym omyłkowo Sąd Apelacyjny podał, że to zranienie miało miejsce w 2020 r.) nie wykluczały jego zdolności do popełnienia przypisanych mu czynów w dniu 9 czerwca i w dniu 12 lipca 2002 r. Wyrok wydany w tej sprawie, w której I. T. był pokrzywdzony, potwierdza wyjaśnienia oskarżonego M.P., gdyż wynika z niego, że w latach 2000-2003 utrzymywał on kontakty z I. T. o przestępnym charakterze. Z treści tego wyroku nie wynika natomiast niezdolność I. T. do popełnienia przypisanych owych przypisanych mu przez Sąd I instancji przestępstw. Dodać można, że fakt, iż proces leczenia trwał 3 miesiące, nie wyklucza aktywności w tym czasie oskarżonego. Jest to tym bardziej niewątpliwe w sytuacji, gdy się uwzględni opisywany przez tegoż M. P. charakter obrażeń których miał wtedy doznać skazany i sposób ich powstania (k.3492), a także depozycje samego skazanego („ma bliznę na pośladku i udzie, ale nie wie z czego powstała” - k.2948v).

Ostatni z zarzutów kasacyjnych ma charakter ogólny i dotyczy braku należytego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny i należytego uzasadnienia odniesienia się do podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 kpk w związku z oceną wyjaśnień M. P. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, zwłaszcza zapisów ze strony 3-5 nie pozwala na podzielenie owego zaprezentowanego w tym zarzucie kasacji stanowiska obrońcy – i to w sposób jednoznaczny. Sąd Apelacyjny wszak przyznał, że dowód z wyjaśnienia oskarżonego M. P. ma charakter pomówienia, dlatego

ich ocena wymagała ostrożności. Tej jednak - jak dalej stwierdził Sąd Apelacyjny - dochował Sąd meriti. Przeciwno wiarygodności tegoż M. P. nie może przemawiać – co słusznie ten Sąd wyeksponował - jedynie fakt, że miał on interes procesowy w złożeniu obciążających I. T. wyjaśnień. M. P. złożył obszerne wyjaśnienia, w których obciążał także siebie i inne osoby. Jego wyjaśnienia zostały potwierdzone w zeznaniach pokrzywdzonych, oraz innymi zgromadzonymi dowodami (np. zeznaniami J. L. – k.3549, t.18 i jego wyjaśnienia – k. 2755 - 2762; wyjaśnienia Z. D. – k. 2706 - 2717). Sądy dostrzegły w wyjaśnieniach M. P. pewne rozbieżności, czy brak informacji o szczegółach zdarzeń, ale uznały, iż stanowiły one naturalną konsekwencję upływu czasu. Mając na uwadze szczegółową kontrolę tych wyjaśnień dokonaną przez Sąd II instancji nie ma potrzeby powtarzania tych rozważań. Świadczą one z pewnością o tym, że zrealizowana przez ten Sąd kontrola oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji pozwala na uznanie także ostatniego zarzutu kasacyjnego jako oczywiście bezzasadnego. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny – w związku z zarzutami apelacji obrońcy – kontrola odwoławcza wyroku Sądu I instancji rażąco uchybia wskazanym w podstawie prawnej ostatniego zarzutu kasacji przepisom i to jeszcze tak, iż mogło to mieć (nie jakikolwiek - ale) istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a dopiero wtedy – w świetle wymogów z art. 523 § 1 k.p.k. - ten zarzut kasacji byłby zarzutem trafny.

Na koniec odnotować należy, że takie powtórzenie w kasacji (w przeważającym zakresie ich treści) zarzutów z apelacji może być procesowo skuteczne, ale tylko wtedy, gdy sąd odwoławczy tych zarzutów w ogóle nie rozpozna, albo uczyni to w sposób rażąco uchybiający wymogom rzetelnej kontroli instancyjnej, które określają przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku świadczy jednoznacznie o tym, że tego rodzaju sytuacja in concreto nie zaistniała. Co więcej, uwzględniając treść uzasadnienia kasacji (a nawet i samych jej dwóch pierwszych zarzutów) uprawnione stają się dwa dalsze kolejne wnioski, implikujące krytyczną ocenę kasacji obrońcy skazanego. Pierwszy dotyczy widocznego – w toku takiej analizy - dążenia przez skarżącego do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku Sądu I instancji, tak tych co do popełnienia przez skazanego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami rozboju na osobie W. D., jak i możliwości popełnienia przez niego kradzieży w dniu 12 lipca 2002 r. w M. oraz rozboju w dniu 9 czerwca 2002 r. w Hucie (...), a także i pozostałych przypisanych skazanemu czynów. Tymczasem – w takiej tylko formule – nie jest to już dopuszczalne w kasacji. Drugi natomiast dotyczy tego, że użyta w

uzasadnieniu kasacji przez skarżącego argumentacja wskazuje na to, że prawdziwą jego intencją jest skłonienie Sądu Najwyższego do ponownego przeprowadzenia kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji, co też nie jest możliwe, z uwagi na przywołaną już na wstępie funkcję kasacji jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Wszystkie te względy zadecydowały o uznaniu oczywistej bezzasadności kasacji obrońcy skazanego.

Orzeczenie o zwolnieniu skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.